

ANMELDT

Tvil ikke, Petter Wettre er en jazzsaksofonist i verdensklasse.



KRAFT: Petter Wettre, her sammen med Jonas Westergaard, spilte med sedvanlig høyintensitet og autoritet under Nattjazz i Bergen. Foto: Terje Mosnes

Høytidsstund

Petter Wettre Quartet

Nattjazz, Sardinien
Publikum: ca. 200

Akustisk kvartettjazz blir ikke stort bedre enn dette.

Anmeldt av **Terje Mosnes**
tmo@dagbladet.no

KONSERT: BERGEN (Dagbladet): Tidligere i år fikk Petter Wettre en fortjent Spellemannpris for «Fountain of Youth», det «A Love Supreme»-inspirerte albumet fra i fjor høst.

Fredag kveld serverte han konsertversjonen i Bergen med samme besetning som på plata, pianist Erlend Slettevoll, bassist Jonas Westergaard og trommeslager Anders Mogensen, og for en fest det ble!

Eller snarere høytidsstund. Allerede fra den innledende trom-

mesoloen og påfølgende temaetableringen ble det klart at Wettres ærend ikke var av overflatecruisende karakter, men søkte kontakt med de dypere lag av tanke, sinn og sjel. Dels gjennom den mest overveldende kraftfulle tenorhenvendelsen på denne siden av Michael Brecker, understøttet og farget av Slettevolls akkordkaskader og Westergaard/Mogensens swingende, tordnende driv; dels gjennom meditative forløp med klart slektskap til bønn eller hengivelse.

Stor autoritet

I dette blå spennet mellom ekstasen og undringen har Petter Wettre skapt seg et rom som han og kvartetten fyller med så stor autoritet at selv den tidvis overtydelige Coltrane-inspirasjonen blir å akseptere som nettopp det – en inspirasjon, ikke en oppskriftsbok.

En nøkkel til å lykkes som «60-

tallsekspresjonist» i 2008 ligger selvsagt i å besitte instrumentale og kompositoriske ferdigheter som gjør deg til noe annet og mer enn en blek, forenklet Coltrane-klone.

Fleksibel

Den teknisk frapperende Wettre har både denne og andre nøkler på knippet, som blant annet et musikalsk engasjement som gir ham uplettet troverdighet som jazzmusiker, selv når han dukker opp i Idol-bandet. Som *musiker* er han fleksibel, som *jazzmusiker* har han alltid vist seg kompromissløs i forhold til jazzens kjerneestetikk – improvisasjonen, blåtonene, swingfølelsen – og det er ingen overdrivelse å si at det til tider svimlende nivået han nå viderefører tradisjonen på, gjør ham til en av samtidens store jazzutøvere, uansett hvilken internasjonal målestokk han måtte bli målt etter.

Musikk som går i stå

Engegårdskvartetten m/Nils Økland, hardingfele

Nytt fra Norden – Ricardas Kabelis
Håkonshallen
Festspillene i Bergen

Litauisk prøvelse og rufsete Beethoven.

Anmeldt av **Ståle Wikshåland**
swi@dagbladet.no

KONSERT: BERGEN (Dagbladet): Satsingen «Nytt fra Norden» er ett av Festspillenes hovedsatsningsområder. I går kveld åpnet de årets serie i Håkonshallen, med strykekvartett på bestilling. Engegårdskvartetten spilte,

med Nils Økland attåt på hardingfele, fordi opphavsmannen, litauiske Ricardas Kabelis, ville ha litt norsk *sound* å ta fatt i.

Det ble en spesiell seanse. Kabelis er en systemkomponist, av det slaget som åpenbart drømmer om å få komposisjonen til å bli en konsekvent og logisk utfoldelse av systemet som ligger til grunn. Og så er han minimalist, i tillegg.

Og han fikk det slik han drømte om: et minimalt akkordmateriale spredt regelmessig ut i tid, etter hvert i halvt tempo, og så i halvdelen av det igjen. I en slik asketisk, eller snarere drastisk konsekvens ble det dessverre ikke plass til mer en to, plukkede toner på Øklands hardingfele. Til gjengjeld fordelte de seg metronomisk

ut over hele komposisjonen.

Det ble en prøvelse, helt sikkert ikke minst for musikerne, som sto distansen helt ut, hele kvartetter.

Og vi fikk i det minste erfare det relative i tidserfaringen. Jeg mener, noen kvarter er lengre enn andre, eller virker i hvert fall slik.

Engegårdskvartetten rammet inn Kabelis med Beethoven, henholdsvis første og tiende strykekvartett.

Særlig den siste ble spilt med stor energi og engasjement – og ikke så rent lite rufsete i kantene. Særlig på primarius Arvid Engegårds kant.

Slik trodde jeg faktisk ikke var kurant lenger blant norske musikere.



KLASSISK SØNDAG

Ståle Wikshåland
swi@dagbladet.no

Når musikken kommer til sin rett

CD: Stavanger Symfoniorkester har tatt munnehellet etter Valen selv på alvor: De spiller ham ikke slik han ser ut. De spiller ham ikke engang helt slik partiturene ser ut.

FOR NÅ ER ORKESTERET ute med første ledd i en komplett serie med Valens orkestermusikk på BIS, med Christian Eggen i førersetet. Ikke bare på dirigentplass. Eggen har sortert i materialet, fanget ufullførte ideer i svevet og ført dem fram til fraseslutt, og hjulpet komponisten som var så lite interessert i den praktiske ferdigstillingen av verkene sine («komposisjonene var egentlig ferdige når de var ferdig konsipert») at han ofte mistet tråden i ren distraksjon under innføringen i partitur, slik at han glemte hvor han var og gjerne hoppet over hele takter.

Møysommelig har Eggen gått gjennom materialet, og beredt grunnen for kritiske partiturgaver. Det var ikke for tidlig! Og samtidig kan man si at tiden er inne for nye innspillinger av disse verkene.

VI MÅ TILBAKE TIL Bergens Filharmoniske Orkestres innspillinger av Symfoniene under Aldo Ceccato, og helt tilbake til Oslo-Filharmoniens innspillinger på 70-tallet for resten av orkesterverkene. Hva er det så som karakteriserer tolkningen, i tillegg til filologien? Først og fremst en åpen klang og en friere frasering enn hva mange forbinder med denne komponisten. Hører du til dem som får klaustrofobi under tetteføringene i Valens fugerte stil, kan du puste mer ut når Stavangerorkesteret spiller ham.

HAN LÅTER FØRST OG FREMST mindre forpint, og dermed mer egenartet, mer i sin egen rett slik. Og i Fiolinkonserten svinger Elise Båtnes seg riktig så fjongt, og gjennomfører en flott tolkning.

Jeg vil ikke si at alt dette gjør Fartein Valen lettere tilgjengelig. Det tror jeg aldri denne komponisten blir. Men han får de best tenkelige vilkår i møtet med sitt publikum.

KETIL BJØRNSTAD HAR FUNNET fram en bunke velkjente sanger til ny lansering her i Bergen under Festspillene, buketten «Fire nordiske sanger» til den norske sommernattas pris og syklusen «The Light», til tekster av John Donne. Men en ting har all sangene felles, de er skrevet til kvinnens pris.

La med ta svakheten først. Etter hvert klinger alle numrene umiskjennelig Bjørnstadsk. Men de tas utmerket vare på av Bjørnstad selv ved flygelet, og Randi Stene og Lars Anders Tomter. Og så det beste ved hele utgivelsen: «Sommernatt ved fjorden», en av Bjørnstads beste låter noen gang, en ekte slager, som skaper lengsel etter å være til stede. Den lyser sterkt. Randi Stene finner et fint stemmeleie både for den og for resten av repertoaret.

MEN HVORFOR I ALL VERDEN sauser Manfred Eicher hele produksjonen inn i en etterklang som legger seg som et ullteppe over det hele? Det skaper i hvert fall ingen sommerfølelse.

Kammerkoret Nova er ute med ny plate på LAWO. De gjør et riktig sympatisk inntrykk, ikke minst gjennom den velmodulerte vokalklangen som dirigenten, Anne Karin Sundal, lokker fram. Det er som om de blir rent for glad i den selv, og til og med velger et repertoar uten en eneste ingrediens som vil noe annet. Det blir Eric Whitacre, Trond Kverno og Knut Nytedt opp og i mente. Fint gjort, men også noe som vekker lysten på noe mer, og annerledes.

Elise Båtnes, fiolin m/Stavanger Symfoniork. Dir.: Christian Eggen

Fartein Valen:
«Orkestermusikk Vol. 1»
(BIS)



Nye, autoritative Valen-innspillinger.



Ketil Bjørnstad/Randi Stene/Lars Anders Tomter

«The Light»
(ECM)

Fin utgivelse, toppes av en ekte slager.

Kammerkoret Nova Dir.: Anne Karin Sundal

«NOVA»
(LAWO Classics)



Lavmælt og finstemt korklang.